

Σεβασμός και χλεύη προς το όνομα των χριστιανών (Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=163904>]

Τη **δεύτερη** φορά χρησιμοποιείται από τον βασιλέα Αγρίππα Β΄ μετά τη συζήτηση που είχε με τον απ. Παύλο (Πρ. 26:28 «**ο δε Αγρίππας προς τον Παύλον έφη· Εν ολίγω με πείθεις Χριστιανόν γενέσθαι**») και φαίνεται να εμπεριέχει, όχι χλευαστική διάθεση, αλλά, ίσως, κάποια ειρωνική χροιά, η οποία μπορεί να υποδηλώνει τη διστακτικότητα του Αγρίππα να αποδεχθεί τον Χριστό. Πάντως, δεν δηλώνει ασέβεια. Ο ευαγγελιστής Λουκάς το χρησιμοποιεί ως έναν θετικό προσδιορισμό. Στο 26ο κεφάλαιο των Πράξεων διαπιστώνουμε, από τα λεγόμενα του απ. Παύλου, ότι η διάθεση των ηγεμόνων ήταν θετική προς το πρόσωπό του. Η σκηνή ξεκίνησε από το στίχο Πρ. 25:23 με την προκαταρκτική συζήτηση του Φήστου και του Αγρίππα, η οποία οδήγησε τον απ. Παύλο σε μία αρκετά μακρά απολογία, στην οποία παραθέτει κυρίως τα περιστατικά της μεταστροφής και της ζωής του πριν από αυτή. Ο Αγρίππας ακούει προσεκτικά την απολογία του αποστόλου, η οποία κορυφώνεται με θαρραλέα ομολογία της πίστεώς του στον Χριστό και αντιδρά λέγοντας ότι ο Παύλος έχει χάσει το μυαλό του. Κατηγορία την οποία ο απολογούμενος απορρίπτει αμέσως.

Το ότι η χρήση του όρου «χριστιανός» δεν ήταν χλευαστική, αλλά ειλικρινής και αποδεκτή διαπιστώνεται και από το ότι ο απόστολος τονίζει σε δύο σημεία (Πρ. 25:3 και 26:27) ότι ο Αγρίππας είχε ευσέβεια και επαρκή γνώση του ιουδαϊκού Νόμου και πίστευε στο κήρυγμα των προφητών, οι οποίοι είχαν προαναγγείλει την έλευση του Μεσσία. Αυτό δείχνει ότι περιμένει από αυτόν να διακρίνει τη σημασία του προσώπου του Χριστού για τον Ισραήλ, και, βάσει των γεγονότων της ζωής, του θανάτου και της αναστάσεώς του, να τον ταυτίσει με τον αναμενόμενο Μεσσία. Η απολογία του Αποστόλου των Εθνών έχει ως κέντρο της το πρόσωπο και τη θυσία του Κυρίου. Πράγματι, η ανταπόκριση του Αγρίππα είναι η επιθυμητή για τον απόστολο. Μόλις αναφέρθηκε στην ανάσταση, ο βασιλιάς αντέδρασε, μάλλον έντονα, αλλά ο απολογούμενος εκμεταλλεύθηκε την ευκαιρία για να συσχετίσει τον Χριστό με τον αναμενόμενο Μεσσία.

Στο στίχο Πρ. 26:9 ο απόστολος τονίζει ότι όταν εδίωκε την Εκκλησία, ουσιαστικά στρεφόταν ενάντια **στο όνομα του Ιησού του Ναζωραίου, του Χριστού του Θεού**. Αν και πουθενά δεν αναφέρεται άμεσα σε αυτόν τον χριστολογικό τίτλο το συμπέρασμα από την απολογία του είναι ότι **ο Ναζωραίος είναι ο Χριστός**. Εντυπωσιασμένος ο Αγρίππας Β΄ από αυτές τις θέσεις του Παύλου, με έκπληξη, εκφραζόμενος παρορμητικά, αναφωνεί «**εν ολίγω με πείθεις Χριστιανόν ποιήσαι**». Ο απόστολος, αυτή τη στάση την εκλαμβάνει ως αυθεντική διάθεση για μεταστροφή του στον χριστιανισμό και διατυπώνει την ευχή να στρέφονταν στην αληθινή πίστη «**πάντες οι ακούοντες**» δίχως κάτι στη στάση του να δηλώνει η να υπονοεί ότι αισθάνεται προσβεβλημένος. Αντιθέτως, θεωρεί ότι πρόκειται για θετική έκφραση, η οποία ίσως να υποκρύπτει και κάποιου βαθμού φιλική στάση απέναντι στην πίστη.

Στήν **τρίτη** αναφορά του όρου στην Καινή Διαθήκη, στο χωρίο Α΄ Πέτρου 4:16, η χρήση είναι παρόμοια «**ει δε ως Χριστιανός, μη αισχυνέσθω, δοξαζέτω δε τον Θεόν εν τω μέρει τούτω**»: «**εάν κάποιος ονειδίζεται ως χριστιανός να μην νιώθει ντροπή γι αυτό, αλλά να δοξάζει τον Θεό**». Ο ονειδισμός, από τους εθνικούς και τους Ιουδαίους, στο όνομα του Κυρίου αποτελεί τίτλο τιμής και αφορμή κατά Θεόν καυχήσεως για τον απόστολο και για κάθε μέλος της Εκκλησίας. Από τον στίχο 14 του ιδίου κεφαλαίου αντιλαμβανόμαστε ότι το όνομα του Χριστού αποτελούσε αιτία ονειδισμού των πιστών και γινόταν με υβριστική και χλευαστική διάθεση, όπως φαίνεται και στις εξωχριστιανικές πηγές της εποχής εκείνης. [1]

Το χλευαστικό σχέδιο του Παλατινού Λόφου στη Ρώμη (εκτιμάται ότι χαράχθηκε γύρω στο 200 μ.Χ.). Διαβάζουμε: «Αλεξάμενος σέβετε Θεόν». Παρουσιάζει τον Αλεξάμενο να λατρεύει μία σταυρωμένη μορφή (προφανώς τον Ιησού Χριστό), η οποία έχει κεφάλι όνου.

Όπως διαπιστώνουμε εκείνα τα πρώτα χρόνια μετά την Ανάσταση του Κυρίου τα μέλη της Εκκλησίας θεωρούν ότι είναι **μεγάλη τιμή γι αυτούς** να φέρουν ως προσηγορία τους το όνομα του Χριστού κάτι που επεκράτησε, αν και πάντοτε θα υπάρχουν αυτοί που δεν σέβονται το όνομα του Χριστού και το χρησιμοποιούν για να χλευάσουν αυτούς που με υπερηφάνεια και τιμή το φέρουν.

[1] Αυτό φαίνεται και στο σκαρίφημα που αποκαλύφθηκε στον Παλατινό λόφο, στη Ρώμη, όπου χλευάζεται κάποιος χριστιανός, ο Αλεξάμενος, επειδή, σύμφωνα με την έμπνευση του σχεδιαστή, λάτρευε κάποιον θεό με κεφάλι όνου.